

Những Giây Phút Cuối Một Đời Người

Cái tai nạn xảy ra quá nhanh chóng!

Từ lúc bắt đầu cho đến lúc cái xe Nó ngừng lại... không biết có được vài phút không?

Nhưng rồi chỉ trong vài giây phút ngắn ngủi đó... không biết có bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong đầu óc Nó lúc đó...

Bây giờ ngồi nhớ lại, Nó vẫn còn rùng mình..

Lúc ấy, mọi chuyện tuy xảy ra rất nhanh... nhưng mọi động tác và suy nghĩ của Nó diễn tiến y như là trong một cuốn phim đang quay chậm...

Và đó là những hình ảnh vẫn tiếp tục quay chậm... vẫn tiếp tục quay lại trong đầu óc Nó trong bao nhiêu tháng năm sau này sau ngày cái tai nạn đó xảy ra.

ooOoo

Nó còn nhớ rõ cái hình ảnh đã hiện ra trước mặt Nó khi cái xe mới lao đầu xuống "median" và đang đâm thẳng ngay vào chính giữa cái hàng rào sắt.

Trong đầu Nó, Nó có thể hình dung ra được cảnh cái xe của Nó bị móp dẹp cái phía đằng trước... cứ như Nó đã từng chứng kiến ở những cái tai nạn xe hơi khác...

Và rồi có lẽ đến một lúc nào đó... khi mạng sống của một con người chỉ còn như chỉ treo mảnh... có một cái gì đó làm cho hai tay Nó phản ứng thật nhanh... nhanh hơn là trí óc Nó lúc đó có thể tự quyết định được..

Thế là hai tay nó quay lia quay lịa... ráng quay cho chiếc xe chạy xéo qua bên trái để ráng tránh cái hàng rào sắt kia.

Chỉ vài giây... chỉ vài giây thôi mà rồi thay vì cái xe của Nó đâm đầu thẳng vào cái hàng rào... Nó lại nghe thấy một tiếng kêu xé tai... như là có hai mảnh kim loại nào đang chạm vào nhau đến toé lửa.

Chiếc xe của Nó bị đụng mạnh bên phía tay phải... kèm theo những tiếng rít kinh hồn..

Chưa kịp hoàn hồn, Nó nhận thấy cái xe của Nó vẫn còn đang tiếp tục chạy..

Đến lúc đó Nó mới nhận định ra được là Nó hiện đang ở đâu..

Trước mặt Nó có hai chiếc xe đang đi ngược đường lại chiều xe của Nó..

Bên trái là một chiếc vận tải to tướng... còn bên phải là một chiếc xe hơi loại thể thao nho nhỏ..

Và Nó biết chắc chỉ vài giây nữa thôi... nếu không có một chuyện gì xảy ra để mà giữ cái xe của Nó lại thì cái xe của Nó sẽ lao đầu thẳng một trong hai cái xe kia.

Kỳ này cái hình ảnh hiện ra trong đầu Nó lúc đó không phải hình ảnh cái xe bẹp dúm nữa... mà là cái hình ảnh của hai đứa con thơ -- một đứa sắp được 8 tuổi và một đứa chỉ mới sắp được 4 tuổi thôi -- sắp bị mò

côi Mẹ...

Nó vội gồng mình... đạp nhẹ vào thắng và bẻ vội tay lái thật nhanh sang bên phải để chạy trở vào phía giữa "median".

Trong đầu óc Nó bấy giờ, Nó chỉ còn nghĩ được có một điều duy nhất...

Nó không muốn hai đứa con của Nó phải mồ côi Mẹ quá sớm đến thế...

ooOoo

Đến khi Nó nhận ra được là chiếc xe đã ngừng quay vòng vòng... lạ thay... người đầu tiên mà Nó nghĩ đến chính là Anh.

Cũng không hẳn là Nó nghĩ đến Anh nữa... nhưng không biết tại sao, lúc đó Nó cảm thấy có một cái sức vô hình nào quá mạnh... mạnh đến nỗi Nó có cảm tưởng như có sự hiện diện của Anh Nó kề bên Nó ngay lúc đó... đang an ủi Nó... và đang trấn an Nó là một việc đã thật sự trôi qua...

Nó ngồi lặng im trong xe một lúc thật lâu... trước khi Nó mới tin rằng mọi việc coi như là đã "tạm" xong..

Chỉ trong vài giây phút... qua hai lần kinh hoàng mà Nó ngỡ tưởng như Nó đã thật sự đối diện với những giây phút cuối cùng của đời Nó rồi..

Vậy mà cũng chỉ trong vài giây phút thôi... có một cái gì đó... định mệnh ư ???... đã cho Nó thoát khỏi cái giây phút cuối cùng đó...

Sự sống và cái chết... chỉ khác nhau một khoảng khắc mà thôi!

Nhưng đối với Nó... trong một cái khoảng khắc ngắn ngủi và kinh hoàng đó... Nó đã nhìn thấy cái chết mà lại được thoát chết..

Còn đối với Anh nó ư?

Cũng trong một tai nạn xe hơi.. và cũng chỉ trong một khoảng khắc... Anh đã ra đi suốt đời..

Tại sao?

Tại sao lại là thế?

Tại sao Nó lại là kẻ được chọn là người may mắn thoát ra khỏi cái giây phút "cuối cùng" đó?

Tại sao Anh Nó lại phải là người không có được cái may mắn đó?

Có một điều mà Nó biết rõ.. biết rõ lắm tuy Nó đã dấu gia đình Nó bao nhiêu năm nay Nó biết rõ cái hoàn cảnh đưa đến cái chết của Anh Nó..

Trong một đêm khuya, Anh Nó đi cùng xe với một người bạn. Và rồi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chiếc xe đã đâm đầu xuống "median" và đã bị lật vòng mấy vòng..

Chỉ vậy thôi mà Anh Nó vì không chịu đeo dây lưng an toàn nên đã bị văng ra khỏi xe... bị thương ở đầu và đã qua đời ngay lập tức..

Và bây giờ đây... Nó cũng thế! Xe Nó cũng lao xuống "median"... cũng bị đung và bị quay vòng vòng... và có phần còn nguy hiểm hơn cái tai nạn của Anh Nó..

Vậy mà... vậy mà sao Nó còn đây... mà Anh Nó thì không!

Tại sao lại có sự khác biệt đó... trong vài giây phút ngắn ngủi thôi?

Nó không hiểu được... KHÔNG... Nó không tài nào hiểu được!

ooOoo

Người Nó bắt đầu run bần bật lên... một phần vì cái sợ bắt đầu thấm vào người Nó..

Nhưng còn một lý do nữa..

Nó đang tức... tức lắm!

Nó tức vì Nó không hiểu tại sao tại nạn lại xảy ra.. Nó tức vì Nó không có tự làm chủ được Nó... không làm chủ được tình hình.. để cho cái tai nạn phải xảy ra.. Và điều Nó tức hơn nữa là tại sao Nó lại còn đây mà Anh Nó thì không?

Ôi.. cái giây phút cuối cùng đó... Anh Nó đã thấy gì? Đã nghĩ gì? Và đã cảm thấy gì nhỉ?

Và rồi khi cái giây phút cuối đó nó thật sự đến nơi... Anh đã cảm thấy ra sao? Anh có hãi sợ lắm không? Anh có đau lắm không?

ooOoo

Nó mở cửa xe.. định bước ra. Vừa đặt chân xuống...gượng đứng lên thì đầu Nó bỗng tối xầm lại... làm Nó xém té nhào ra đằng trước..

Nó ráng đưa hai tay vịn vào cửa xe... vừa đúng lúc người cảnh sát vừa đến nơi...

-- Are you OK Mam?

Bao nhiêu nỗi sợ hãi... bao nhiêu niềm uất ức như không còn có thể nào đè nén nổi nữa...

Nó chỉ gật đầu nhẹ... và rồi bật lên khóc...

Nó khóc cho Nó... vì mất Anh. Nó khóc thương cho Anh Nó trong cái giây phút cuối cùng ấy...!